

Arrest

nr. 72 358 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, op 20 juni 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 16 juli 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ze legde de geboorteaktes van haar kinderen voor en een huwelijksakte. Ze verklaarde dat haar paspoorten werden afgenomen door de smokkelaar in Oekraïne. Ze denkt dat haar geboorteakte nog thuis ligt in Armenië. Op 8 september 2010 werd er voor verzoeker een administratief verslag vreemdelingencontrole

opgesteld nadat hij bij een verkeerscontrole werd aangetroffen in illegaal verblijf. Verzoeker was in het bezit van een rijbewijs. Diezelfde dag kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 13 september 2010, een asielaanvraag in. Hij wilde zijn echtgenote en kinderen vervoegen. Hij legde een militair boekje voor. Hij zou met zijn eigen paspoort naar België zijn gekomen. Verzoeker bleek op 17 augustus 2010 een toeristenvisum aangevraagd te hebben, wat hem werd toegekend, geldig voor zeven dagen. Verzoeker bevestigde die gegevens en stelde dit niet gebruikt te hebben. Hij zou gereisd zijn met een bestelwagen van Oekraïne tot België. Hij verklaarde zijn paspoort afgegeven te hebben aan zijn smokkelaar.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 9 november 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 11 maart 2011 de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bij arrest nr. 57.764. Op 22 maart 2011 kregen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinuies).

Verzoekers dienden op 11 april 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omwille van gezondheidsredenen aangaande verzoeker. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 6 mei 2011 onontvankelijk bevonden aangezien het voorgelegde paspoort van verzoeker niet meer geldig was. Dit is de thans bestreden beslissing.

“artikel 9ter § 3, 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen: betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in 2, derde lid, niet.

Er worden medische elementen aangehaald voor (M. H.). Bijgevolg is het in de eerste plaats hij die een bewijs van nationaliteit en identiteit dient voor te leggen. Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van (M. H.), uitgereikt op 29/02/2000 en geldig tot 01/03/2010. Dit document kan niet aanvaard worden als bewijs van actuele en correcte identiteit aangezien het paspoort op het ogenblik van de indiening van de aanvraag niet langer geldig was. Uit § 2 van voornoemd artikel 9ter volgt immers dat de gegevens, vereist door §2, eerste lid, 1°, inclusief dus nationaliteit, “de constitutieve elementen van identiteit “ moeten zijn: een niet actuele nationaliteit kan bezwaarlijk als dergelijk constitutief element worden gezien. Uit de integrale lectuur van § 2 dient te worden geconcludeerd dat de wetgever het aantonen van de actuele nationaliteit eist, welk de wijze van bewijsvoering van identiteit ook is. Ten overvloede is de kennis van de actuele en correcte identiteit, constitutief van de identiteit van een persoon, van kapitaal belang gezien de gemachtigde van de minister in de tweede fase van onderzoek van de aanvragen ingediend onder artikel 9ter moet kunnen oordelen of medische zorgen beschikbaar zijn in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit (arrest 10.481 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25 april 2008).

Betrokkene legt eveneens een kopie van zijn bijlage 26 voor. Echter, dit document draagt de vermelding Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als eer, bewijs van zijn identiteit Betrokkene toont in de aanvraag evenmin aan vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen. De bijlage 26 verwijst hooguit naar een asielprocedure doch toont geenszins aan dat deze nog lopende zou zijn, in de zin die de vrijstelling toelaat voorzien bij art. 9ter §2, 3e lid.

Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

Op 20 juni 2011 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste onderdeel van een eerste middel de schending aan van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna afgekort: EVRM), van het motiveringsbeginsel, in het bijzonder van de materiële motiveringsplicht; van het zorgvuldigheids, evenredigheids - en redelijkheidsbeginsel en van een manifeste appreciatiefout. Ze betogen:

“schending van artikel 9ter Vw en artikel 3 EVRM.

A. Principes

Volgens het nieuwe gewijzigde artikel 9 ter Vw moet de vreemdeling beschikken over een identiteitsdocument (nationaal paspoort of een identiteitskaart) of een alternatief bewijselement dat aan in het nieuwe artikel 9ter § 2, 1e lid Vw nader bepaalde vier cumulatieve voorwaarden moet voldoen. Het basisprincipe hierbij is dat naar de doelstelling van deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet gekeken worden en dus moet geoordeeld worden of op basis van de voorgelegde documenten de identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan. Normaal gezien volstaat het om bij een aanvraag ogv artikel 9ter Vw enkel een kopij van het identiteitsdocument bij de aanvraag toe te voegen, zoals blijkt uit de omzendbrief van 21 juni 2007 en artikel 7 § 1, 1° van het K.B. van 17 mei 2007. (zie RVV 25 juli 2008, nr. 22.046 en RVV 27 februari 2009, nr. 23.891). De regelgeving van de identiteitsbewijzen in het kader van de aanvragen ogv artikel 9ter werd evenwel n.a.v. het tussengekomen arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 (2009/193) aangepast door de Wet houdende diverse bepalingen (I) van 29 december 2010 (B.S. 31/12/2010, artikel 187 en 188). De wet mag wel eisen dat de aanvragers voor een artikel 9ter Vw hun identiteit en nationaliteit aantonen, maar dat moet ook op een andere manier mogelijk zijn dan via het voorleggen van een identiteitsdocument. De memorie van Toelichting bij de Wet houdende diverse bepalingen (I) van 29 december 2010 beschrijft enkele voorbeelden van alternatieve bewijselementen (Ontwerp van wet tot wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, Pari St. Kamer 2010 - 2011, nr. 53/0771/001, blz 145- 146).

B. In concreto

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt bij de toepassing van artikel 9ter van de Vw een onderscheid tussen 2 fasen, zijnde een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Het voorwerp van onderhavig beroep is een beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie -en Asielbeleid van 06 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vw onontvankelijk wordt verklaard. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekers het volgende overwogen: "...". Het hoofdmotief van de bestreden beslissing dd. 06/05/2011 bestaat er aldus in dat er door verzoekers een vervallen paspoort van eerste verzoeker werd ingediend en dat dit voorgelegde identiteitsdocument, volgens tegenpartij, nog steeds geldig moet zijn. Hieruit mag vooreerst blijken dat tegenpartij het vervallen Armeens paspoort niet aanvaard en dit omdat het onmogelijk is om de actuele nationaliteit van verzoeker, als constitutief element van de notie identiteit, te bevestigen. Verder meent tegenpartij dat uit de integrale lectuur van §2 van artikel 9ter Vw moet worden geconcludeerd dat de wetgever het aantonen van de actuele nationaliteit eist, welk de wijze van bewijsvoering van identiteit ook is. Tenslotte meent tegenpartij, ten overvloede, dat de kennis van de actuele en correcte identiteit, constitutief van de identiteit van een persoon, van kapitaal belang is, gezien de gemachtigde van de minister in de tweede fase van onderzoek van de aanvragen, ingediend onder artikel 9ter, moet kunnen oordelen of de medische zorgen beschikbaar zijn in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit (arrest 10.481 RVV dd. 25 april 2008). Niettegenstaande bovenvermelde argumentatie van tegenpartij, zijn verzoekers de mening toegedaan dat het loutere gegeven dat er een vervallen paspoort van eerste verzoeker werd voorgelegd geen enkele invloed zou mogen hebben op de strekking van de bestreden beslissing. Nochtans menen verzoekers dat de wet op dit punt duidelijk is. Het nieuwe artikel 9ter § 2, 1e lid Vw luidt als volgt:

“Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en - datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.”

Verzoekers zijn van mening dat een vervallen paspoort aldus een document is dat de identiteit van eerste verzoeker aantoont en aldus wel alle constitutieve elementen van identiteit bevatten.

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van verzoekers:

“Verzoekster stellen dat het loutere gegeven dat er een vervallen paspoort werd voorgelegd geen enkele invloed zou mogen hebben op de strekking van de bestreden beslissing. Ze menen dat een vervallen paspoort een document is dat de identiteit van hem aantoont en alle constitutieve elementen

van identiteit bevat. Hij stelt dat nergens uit de wet blijkt dat de actuele nationaliteit bewezen dient te zijn. Artikel 9ter §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat terecht geoordeeld werd dat verzoeker, door enkel een vervallen paspoort voor te leggen zijn actuele nationaliteit niet heeft aangetoond. Onder 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan. Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als een 'constitutief element van identiteit'. De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond. Door verzoeker, die omwille van haar gezondheidstoestand een aanvraag 9ter heeft ingediend, werd bij de aanvraag enkel een sinds 1 maart 2010 vervallen paspoort voorgelegd. Nochtans moet de aanvraag gestaafd zijn met de stukken waaruit de constitutieve elementen van haar identiteit blijken op grond van artikel 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de vreemdelingenwet. In casu bewijst het vervallen paspoort niet de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat de nationaliteit betreft. Indien de identiteit niet wordt aangetoond dient de gemachtigde, in toepassing van artikel 9ter §3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Vermits in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoont, is de aanvraag derhalve onontvankelijk. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond: "(...) RVV nr. 58.204 d.d. 21 maart 2011". Verzoekers' voorgehouden schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dan ook niet aanvaard worden. Het enig middel is ongegrond."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers hebben op 29 maart 2011 een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

Artikel 9ter, §1 en 2 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op

voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft de eerste verzoekende partij aan de aanvraag van 11 april 2011 haar paspoort toegevoegd, dat tot en met 1 maart 2010 geldig was. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van de eerste verzoekende partij niet aantoont.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat “Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart.” (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 145).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een oud paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Doch dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit. In casu dient de eerste verzoekende partij een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat. Uit

de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de verzoekende partij niet (meer) de Armeense nationaliteit zou bezitten. Door de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het arrest van 21 maart 2011 met nummer 58 204 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de feiten die aanleiding gaven tot dat arrest verschillend zijn van huidig geschil. Het arrest met nummer 58 204 had betrekking op een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij de verzoekende partij haar identiteit trachtte aan te tonen aan de hand van een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een staat die heden niet meer bestaat.

De verzoekende partij voert terecht de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 mei 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC